

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 11. ožujak 2020. [\[Multimedia\]](#)

„Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na današnjoj audijenciji nastavljamo razmatrati svijetli put sreće koji nam je Gospodin predao u blaženstvima i dolazimo do četvrtog: „*Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!*“ (Mt 5, 6).

Već smo susreli siromaštvo duha i plač; sada je pred nama druga vrsta slabosti koja je povezana s glađu i žeđi. *Glad i žeđ* su primarne potrebe, tiču se samog preživljavanja. To treba naglasiti: ovdje se ne radi o općenitoj želji, nego o vitalnoj i svakodnevnoj potrebi, poput hrane.

Ali što znači biti gladan i žedan *pravednosti*? Sigurno ne govorimo o onima koji se žele osvetiti, naprotiv, u prethodnom blaženstvu govorili smo o krotkosti. Nepravde zasigurno ranjavaju čovječanstvo; ljudsko društvo hitno treba ravnopravnost, istinu i socijalnu pravdu; sjetimo se da se zlo koje trpe žene i muškarci u svijetu uzdiže sve do srca Boga Oca. Koji otac ne bi trpio kad mu djeca pate?

U Svetom se pismu govori o boli siromaha i potlačenih koja je Bogu poznata i koju s njima dijeli. Prignuvši uho vapaju potlačenih koji se izdizao iz grudi sinova Izraelovih – kao što se pripovijeda u knjizi Izlaska (usp. 3,7-10) – Bog je sišao da oslobodi svoj narod. Ali glad i žeđ za pravednošću o kojima nam govori Gospodin još su dublji od opravdane potrebe za ljudskom pravdom koju svaki čovjek nosi u svom srcu.

U istoj „Besjedi na gori“, malo dalje u tekstu, Isus govori o pravednosti koja je veća od ljudskog prava ili osobnog savršenstva: „ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko“ (Mt 5, 20). A to je pravednost koja dolazi od Boga (usp. 1 Kor 1, 30).

U Svetome pismu nalazimo izraz dublje žeđi od tjelesne žeđi, a to je želja stavljena u korijen našeg bića. U jednom psalmu se kaže: „O Bože, ti si Bog moj: gorljivo tebe tražim; tebe žeđa duša moja, tebe želi tijelo moje, kao zemlja suha, žedna, bezvodna“ (Ps 63, 2). Crkveni oci govore o tom nemiru koji prebiva u čovjekovom srcu. Sveti Augustin kaže: „Za sebe si nas, Gospodine, stvorio i nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi“. [1] Postoji jedna unutarnja žeđ, jedna unutarnja glad, nemir...

U svakome srcu, pa čak i najpokvarenijem i srcu koje se najviše udaljilo od dobra, krije se čežnja za svjetlom. Može ona biti zatrpna ruševinama obmane i zabludâ, ali uvijek postoji žeđ za istinom i dobrom, a to je žeđ za Bogom. Duh Sveti je taj koji potiče tu žeđ: On je voda živa koja je oblikovala našu prašinu, On je stvaralački dah koji joj je dao život.

Zato je Crkva poslana naviještati svima Božju riječ, prožetu Duhom Svetim. Jer je Evanđelje Isusa Krista najveća pravednost koja se može ponuditi čovjekovu srcu, koje za njom ima vitalnu potrebu, čak i ako toga nije svjestan. [2]

Na primjer, kad se muškarac i žena uzmu namjeravaju učiniti nešto veliko i lijepo i ako tu žeđ održavaju živom uvijek će naći put da idu naprijed, usred problema, uz pomoć milosti. I mladi imaju tu glad i ne smiju je izgubiti! Treba zaštititi i njegovati u srcu djece tu želju za ljubavlju, nježnošću, prihvaćanjem koju izražavaju u svojim iskrenim i blistavim zanosima.

Svaka je osoba pozvana ponovno otkriti ono što je doista važno, što joj stvarno treba, što čini život dobrim i, istovremeno, ono što je sporedno i bez čega se mirna srca može biti.

Isus u ovome blaženstvu – glad i žeđ za pravednošću – naviješta da postoji žeđ koja neće ostati neutaženom; žeđ koja će biti utažena i uvijek će uroditi dobrim plodom, jer odgovara samom srcu Božjem, njegovom Duhu Svetom koji je ljubav, a i sjemenu koje je Duh Sveti zasijao u našim srcima. Neka nam Gospodin udijeli tu milost: imati tu žeđ za pravednošću koja je upravo želja da ga pronađemo, da vidimo Boga i da činimo dobro drugima.

[1] *Ispovijesti*, 1,1.5.

[2] Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2017: »Milost Duha Svetoga daje nam Božju pravednost. Sjedinjujući nas po vjeri i krštenju s mukom i uskrsnućem Kristovim, Duh Sveti nas čini dionicima Kristova života«.

U sklopu pozdravâ na različitim jezicima

U ovom trenutku želim se obratiti svim oboljelima koji imaju virus i koji pate od te bolesti, kao i

mnogim koji trpe zbog nesigurnosti u vezi sa svojim bolestima. Od srca zahvaljujem bolničkom osoblju, liječnicima, medicinskim sestrama i tehničarima, volonterima koji su u ovom teškom času uz one koji pate. Zahvaljujem svim kršćanima, svim muškarcima i ženama dobre volje koji se mole zbog ovoga časa, svi zajedno, bez obzira na vjersku tradiciju kojoj pripadaju. Hvala vam mnogo na ovom trudu. Ali ne bih želio da zbog te boli, te tako snažne epidemije, zaboravimo siromašne Sirijce, koji pate na granici Grčke i Turske: to je narod koji pati godinama. Prisiljeni su bježati od rata, gladi, bolesti. Ne zaboravimo braću i sestre, mnogu djecu, koja tamo trpe.